

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **JUDr. V. H.**, bývajúceho v M., proti žalovanému **O.**, so sídlom v M., IČO: X., **o zaplatenie 1 618,87 € (48 770 Sk) s príslušenstvom a zaplatenie 1 238,27 € (37 304 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Trebišov pod sp. zn. 9 C 6/2005, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 19. januára 2011 sp. zn. 11 Co 234/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Pôvodný žalobca M. F. sa žalobou domáhal uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť 1 618,87 € (48 770 Sk) s príslušenstvom z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov na opravu netesností panelových spojov bytu, prenajímateľom ktorého jeho žalovaný a uloženia povinnosti zaplatiť 1 238,27 € (37 304 Sk) s príslušenstvom z titulu 50 % zľavy na nájomnom a úhradách za plnenia poskytované s užívaním bytu a ním uhradených v období od 1. júna 1995 do 30. septembra 2001.

Uznesením Krajského súdu v Košiciach z 2. júla 2004 sp. zn. 12 Co 197/2004 bol z prejednávania veci pôvodne vedenej pred Okresným súdom v Michalovciach pod sp. zn. 12 C 98/ 2003 vylúčený zákonný sudca JUDr. M. L. pre pochybnosti o jeho nezaujatosti voči zástupcovi žalobcu JUDr. V. H.. Uznesením Krajského súdu v Košiciach z 18. novembra 2004 sp. zn. 13 NcC 85/2004 boli z prejednávania a rozhodovania veci z rovnakého dôvodu

vyľúčení aj ostatní sudcovia Okresného súdu Michalovce a vec bola prikázaná na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu Trebišov.

Okresný súd Trebišov uznesením z 1. júna 2005 č.k. 9 C 6/2005-119 pripustil vstup JUDr. V. H. ako žalobcu 2/ do konania podľa § 92 ods. 2 a 3 O.s.p., pretože doterajší zástupca žalobcu JUDr. V. H. na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky z 28. mája 2004 nadobudol od žalobcu časť pohľadávky uplatňovanej v konaní, a to 1/2 pohľadávky z titulu náhrady nákladov na opravu vo výške 24 385 Sk s príslušenstvom.

Okresný súd Trebišov rozsudkom zo 7. októbra 2005 č.k. 9 C 6/2005-167 žaloby žalobcov 1/ a 2/ zamietol a rozhodol o náhrade trov konania. Zamietnutie žalôb odôvodnil tým, že právo na náhradu nákladov účelne vynaložených na opravu bytu ako aj právo na zľavu z nájomného a z úhrad za plnenia poskytované s užívaním bytu zaniklo v dôsledku márneho plynutia času, pretože žalobcovia 1/ a 2/ si tieto svoje nároky neuplatnili v prekluzívnej lehote 6 mesiacov od odstránenia závad u žalovaného podľa § 691 a § 699 Občianskeho zákonníka. Rozhodnutie o trovách konania účastníkov odôvodnil § 150 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podali odvolanie žalobca 1/ a žalobca 2/. Žalobca 1/ v priebehu odvolacieho konania vzal svoje odvolanie späť. Krajský súd v Košiciach uznesením z 5. septembra 2007 sp. zn. 2 Co 346/2006 zastavil odvolacie konanie o odvolaní žalobcu 1/ a zrušil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku, ktorým bola žaloba žalobcu 2/ zamietnutá (t.j. v časti o zaplatenie 24 385 Sk s príslušenstvom) a v rozsahu zrušenia vec vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Čiastočné zrušenie rozsudku súdu prvého stupňa súd odôvodnil tým, že súd prvého stupňa vo veci rozhodol na základe neúplne zisteného skutkového stavu a dospel k predčasnému záveru o zániku práv uplatňovaných žalobou. Výrok rozsudku súdu prvého stupňa o zamietnutí žaloby žalobcu 1/ nadobudol zastavením odvolacieho konania po späťvzatí jeho odvolania právoplatnosť uplynutím lehoty na podanie odvolania (§ 222 ods. 1 O.s.p.)

V ďalšom konaní súd prvého stupňa konal s účastníkom konania na strane žalujúcej len s pôvodne označeným žalobcom 2/ JUDr. V. H. a tento mu predložil ďalšiu Zmluvu o postúpení pohľadávky z 19. februára 2008 uzavretú s pôvodným žalobcom 1/ (M. F.), predmetom ktorej bol prevod druhej polovice pohľadávky z titulu náhrady účelne

vynaložených nákladov na opravu bytu. Okresný súd Trebišov uznesením zo 14. januára 2010 č.k. 9 C 6/2005-284 pripustil rozšírenie žaloby žalobcu o sumu 24 385 Sk (809,43 €) s príslušenstvom. Žalobca sa tak v konaní domáhal celkom uloženia povinnosti zaplatiť 1 618,87 € (48 770 Sk) s príslušenstvom z titulu náhrady nákladov vynaložených nájomcom na opravu bytu, ktorá pohľadávka bola na neho postúpená v priebehu súdneho konania prostredníctvom dvoch zmlúv o postúpení pohľadávok podľa § 524 Občianskeho zákonníka.

Okresný súd Trebišov po doplnení dokazovania rozsudkom z 12. apríla 2010 č.k. 9 C 6/2005-328 žalobu žalobcu zamietol; účastníkom a štátu náhradu trov konania nepriznal. Zamietnutie žaloby [v časti postúpeného nároku na náhradu nákladov účelne vynaložených na opravu bytu vo výške 1 618,87 € (48 770 Sk)] odôvodnil tým, že právo na náhradu nákladov na opravu bytu, ktorú bol povinný zrealizovať žalovaný ako prenajímateľ bytu zaniklo v dôsledku jeho neuplatnenia pôvodným nositeľom tohto práva (M. F.) u prenajímateľa v prekluzívnej lehote podľa § 691 Občianskeho zákonníka. Nárok na zaplatenie zľavy na nájomnom a úhradách za plnenia poskytované s užívaním bytu považoval za nedôvodný, pretože pohľadávka plynúca z tohto právneho titulu nebola M. F. na žalobcu postúpená. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil § 150 ods. 1 O.s.p. O nepriznaní náhrady trov štátu súd rozhodol podľa § 148 ods.1 O.s.p., pretože u procese neúspešných účastníkov boli splnené predpoklady pre oslobodenie od súdnych poplatkov.

Krajský súd v Košiciach na odvolanie žalobcu rozsudkom z 19. januára 2011 sp. zn. 11 Co 234/2010 rozsudok súdu prvého stupňa z jeho vecne správnych dôvodov potvrdil (§ 219 ods. 1, 2 O.s.p.) a žalobcovi nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že prostredníctvom zmluvy o postúpení pohľadávky uzatvorenej podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka možno platne postúpiť iba existujúcu pohľadávku. V danom prípade nedošlo k platnému postúpeniu pohľadávok M. F. na žalobcu, pretože už v čase uzatvorenia predmetných zmlúv o postúpení pohľadávok (28. mája 2004 a 19. februára 2008), predmetné pohľadávky neexistovali, nakoľko zanikli márnym plynutím času (§ 691 Občianskeho zákonníka), teda ešte pred uzatvorením uvedených zmlúv o postúpení pohľadávok. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odvodnil § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 veta prvá O.s.p.

Rozsudok odvolacieho súdu žalobca napadol dovolaním, prípustnosť ktorého odôvodnil § 237 písm. f/ a g/ O.s.p. V dovolaní namietal, že k odňatiu možnosti konať pred

súdom došlo tým, že v konaní nebol vykonaný dôkaz v podobe „technického pasportu bytu“, ktorý mal zabezpečiť žalovaný, a nebol vykonaný ani výsluch ním navrhnutého svedka M.. Dovolací dôvod podľa § 237 písm. g/ O.s.p., t.j. že rozhodoval vylúčený sudca, videl v tom, že z rozhodovania vylúčený sudca Okresného súdu Michalovce JUDr. M. L. si bez príčiny vytvoril k žalobcovi negatívny vzťah, ktorého mal za pokútника. Z uvedených dôvodov žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

K dovolaniu žalobcu sa žalovaný nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) s právnickým vzdelaním (§ 241ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods.1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Žalobca dovolaním napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z uvedených rozsudkov. Z tohto dôvodu je zrejmé, že dovolanie nie je v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Prípustnosť dovolania by v danom prípade prichádzala do úvahy len vtedy, ak by v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Dovolací súd preto so zreteľom na § 242 ods. 1 O.s.p. skúmal, či prípustnosť dovolania nezakladá niektorá

z nich. Podľa § 237 O.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku i uzneseniu), ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Žalobca existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ O.s.p. netvrdil a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní ani nevyšli najavo.

Podľa názoru dovolateľa mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať.

O odňatie možnosti pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide v prípade procesného postupu, ktorým súd znemožnil účastníkovi konania realizáciu procesných oprávnení priznaných mu v občianskom súdnom konaní (napr. oprávnenia byť prítomný na pojednávaní, vyjadrovať sa k veci, navrhovať dôkazy, podať opravný prostriedok alebo vyjadrenie, v stanovenej lehote urobiť procesný úkon a pod.).

Žalobca v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. súdom nižších stupňov vytýka, že nevykonali všetky ním navrhnuté dôkazy. K tejto námietke treba uviesť, že súdna prax je jednotná v názore, že ak súd niektorý dôkaz nevykoná, môže to viesť prípadne k nesprávnym skutkovým zisteniam a v konečnom dôsledku aj k vecne nesprávnemu rozhodnutiu, nie však k odňatiu možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 37/1993, R 125/1999 a R 6/2000). Pre úplnosť je vhodné zdôrazniť, že k procesným právam účastníka nepatrí, ako sa dovolateľ mylne domnieva, aby bol súdom vykonaný každý ním navrhnutý dôkaz. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí vždy výlučne súdu, a nie účastníkovi konania (§ 120 ods. 1 O.s.p., § 213 ods. 4 O.s.p.). Ak súd prípadne aj rozhodne, že navrhnuté dôkazy nevykoná (napr. preto, že sú pre vec nevýznamné alebo nadbytočné), nemôže to byť považované za postup odnímajúci účastníkovi konania možnosť konať pred súdom.

Dovolateľ ďalej namietal, že konanie pred okresným súdom je zaťažené vadou podľa § 237 písm. g/ O.s.p., ku ktorej došlo tým, že sudca Okresného súdu Michalovce JUDr. M. L., si k nemu vytvoril negatívny vzťah, keď ho považoval za „pokútnika“. V zmysle § 237 písm. g/ O.s.p. je tento dovolací dôvod daný vtedy, ak v konaní, či už v rámci konania pred súdom prvého alebo druhého stupňa, rozhodoval sudca, u ktorého sú dané niektoré z dôvodov pre jeho vylúčenie z rozhodovania podľa § 14 O.s.p. V danom prípade bol v priebehu konania uznesením Krajského súdu v Košiciach (č.l. 89 a 101 spisu) vylúčený z rozhodovania sudca JUDr. M. L., ako aj ostatní sudcovia Okresného súdu Michalovce a vec bola prikázaná na ďalšie konanie Okresnému súdu Trebišov, ktorý aj vo veci rozhodol. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že sudca Okresného súdu Michalovce JUDr. L., u ktorého (ako aj u ďalších sudcov tohto okresného súdu) boli pochybnosti o ich nezaujatosti voči žalobcovi, sa po ich vylúčení nezúčastňovali rozhodovania predmetnej veci a vo veci samej rozhodli iný zákonní sudcovia, ktorých nezaujatosť nebola namietaná a ani spochybňovaná dovolateľom v dovolaní.

Z vyššie uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.), pričom sa nezaoberal vecnou správnosťou dovolaním napadnutého rozhodnutia.

V dovolacom konaní nebol žalobca úspešný; právo na náhradu trov dovolacieho konania vzniklo žalovanému (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalovanému náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodal návrh na priznanie náhrady týchto trov (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. októbra 2012

JUDr. Daniela Sučanská, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková